

ת"פ 46183/11/15 - מדינת ישראל נגד תייסיר מחאמיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 46183-11-15 מדינת ישראל נ' מחאמיד (עציר)

בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם תייסיר מחאמיד (עציר)

גזר דין

כללי

הנאשם, תייסיר מחאמיד, הורשע על-סמך הודאתו במספר עבירות שנכללו בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדו במסגרת הסדר-טיעון, אשר הושג בין באי כוחו לבין הפרקליטות. עבירות אלה היו **סחר בנשק שלא כדין**, בניגוד לסעיף 144(ב) ו-(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") (שני סעיפים) ו**עבירות בנשק (נשיאה)** לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין (שני סעיפים).

העובדות, המסתתרות מאחורי ההרשעה היו אלו -

נעים סביחי הופעל כסוכן משטרה (להלן: "**הסוכן**") ופעל לרכישת כלי-נשק ותחמושת מאנשים שונים. ביום 25.7.15 שוחחו הנאשם והסוכן בטלפון מספר פעמים. הנאשם הציע, במסגרתה של אחת השיחות הללו לסוכן כי **ימכור לו אקדח מסוג Cherokee** תמורת סך של **29,000 ₪**.

למחרת, ה-26.7.15 בשעת בוקר, קבעו השניים להיפגש להוצאת העסקה לפועל בכפר מועאווייה. מעט אחרי השעה 16:00, הגיע הנאשם למקום המפגש ברכב כשהוא נושא ברשותו את האקדח הנ"ל (בעל קליבר 9 מ"מ) מחסנית תואמת ובתוכה מספר כדורים. הסוכן עלה לרכבו של הנאשם והתיישב לידו והשניים נסעו מהמקום. במהלך הנסיעה ירה הנאשם מספר יריות באוויר באמצעות האקדח כלפי מעלה דרך גגו הנפתח של כלי-הרכב. אח"כ, מסר הנאשם את האקדח לסוכן והורה לו לירות בעצמו. הסוכן אכן ירה מספר יריות באוויר כלפי מעלה.

כעבור דקות ספורות החנה הנאשם את כלי-הרכב ליד ביתו שבמועאווייה; הנאשם נכנס לתוך הבית; הסוכן המתין לו בכניסה. כעבור זמן קצר יצא הנאשם כשברשותו מחסנית התואמת לאקדח, אליה הכניס מספר כדורי אקדח ומסרה לידי הסוכן. הסוכן מסר לנאשם סך כספי של 29,000 ₪ תמורת הנשק. השניים עלו אל כלי-רכב אחר ונסעו בו לכיוון היציאה ממועאווייה. בשלב מסוים עצר הנאשם את הרכב והורה לסוכן לירות באמצעות האקדח. הסוכן הושיט ידו מחוץ לחלון וירה מספר יריות כלפי מעלה עד אשר נגמרו הכדורים במחסנית.

בתום המפגש, ירד הסוכן מהרכב כשהוא נושא עימו את האקדח ואת המחסנית הריקה.

מקץ מספר שבועות, ביום 9.8.15 בשעת צהריים, במסגרת שיחה טלפונית נוספת בין השניים הציע הנאשם למכור לסוכן **תת-מקלע "עוזי" תמורת 29,000 ₪**. בשעת צהריים הם שוחחו שוב ונדברו להוציא לפועל את העסקה בו-ביום במועאווייה. כשעתיים אחר-כך, הודיע הסוכן לנאשם טלפונית שהוא ממתין לו בצומת הכניסה למועאווייה. מספר דקות אחר-כך, הודיע הנאשם לסוכן שרכב בצבע כחול יגיע לאסוף אותו. ואכן, כעבור זמן קצר נאסף הסוכן בכלי רכב כאמור, אשר בו נהג אדם, שזהותו איננה ידועה. בהגיעם לבית במועאווייה, ירד הסוכן מהרכב ופגש בנאשם והובילו לגרם מדרגות בבית בו החזיק תמ"ק עוזי 9 מ"מ ומחסנית ריקה תואמת. הסוכן בדק את הנשק ומסר לנאשם סך של **28,000 ₪** תמורתו. אח"כ מסר הנאשם לסוכן שקית ובה מספר כדורי תמ"ק עוזי. הסוכן הכניס את הכדורים למחסנית, הניח את התמ"ק ואת המחסנית בתיקו ואז נסעו השניים מהמקום בכלי-רכב אחר. בשלב מסוים, עצר הנאשם - אשר נהג ברכב אותה העת - את הרכב בצד הדרך והורה לסוכן לירות. הסוכן פתח את דלת הרכב וירה תמ"ק ה"עוזי" מספר יריות כלפי מעלה עד שתמו הכדורים במחסנית. בתום המפגש, ירד הסוכן מהרכב כשהתמ"ק והמחסנית הריקה עימו.

ראיות מטעם התביעה

הוגש לפניי תדפיס מידע פלילי ביחס לנאשם. ממנו עלה, כי לחובתו זקופות שתי הרשעות, אחת מחודש פבר' 2014, ואשר עניינה אימים והפרעה לשוטר (בגינה הוטלו עליו 4 חודשי מאסר על תנאי וצו של"צ ל-150 שעות); השנייה מיום 26.1.15 (חודשים ספורים לפני ביצוע מעשי העבירה נשוא תיק זה) ועניינה החזקת נשק, בניגוד לסעיף 144(א) רישא לחוק העונשין. גזר-הדין בתיק זה הוצג לעיוני. עלה ממנו, כי ביום 14.10.14 החזיק הנאשם בביתו שבמועאווייה בנשק ארוך בעל קת עץ. באותו מקרה, טען הנאשם כי החזיק בכלי-הנשק לקישוט ובית-המשפט מוכן היה להניח לטובתו, שהמדובר בהחזקת נשק שאיננה מהחמורות. נקבע, שם, מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר (לריצוי בעבודות שירות) לבין 20 חודשי מאסר בפועל. לנוכח שורה של נסיבות לקולה (גילו הצעיר, היותו אב לתינוק רך ואדם נורמטיבי בד"כ) מצא בית-המשפט להטיל עליו **4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי בן 6 חודשים עד למשך 3 שנים שלא יעבור על הסעיף בו הורשע (סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין)**. כן הוטל עליו קנס בסך 3,000 ₪.

יצוין כבר עתה, **שהתביעה ביקשה להפעיל את עונש המאסר המותנה ואילו ההגנה התנגדה לכך, בטענה, שהנאשם לא הורשע בעבירה זהה לזו בה הורשע עת הוטל עליו העונש המותנה.**

ראיות מטעם ההגנה

מטעם ההגנה הוגש מסמך, אשר לימד כי כלי רכב, נמכר על-ידי הסוכן לרעייתו של הנאשם עובר לביצוע העסקות נשוא תיק זה. הסנגור טען כי עובדה זו מלמדת על קיומו של קשר לגיטימי בין הסוכן לבין הנאשם במקביל לקיומו של הקשר, אשר במסגרתו בוצעו העסקאות הניצבות במרכזו של גזר-דין זה.

מטעם הגנה העידו לפניי שלושה עדי-אופי -

מר חוסיין מחאמיד, שכנו ודודו של הנאשם, אשר היה מורה ומחנך במשרד החינוך משך כ-30 שנה; עד זה סיפר שהנאשם אהוב על כל מכיריו; כי הערכים אשר הונחלו לנאשם סותרים את מעשיו; כי מעצרו של הנאשם משפיע לרעה על בני-משפחתו ובפרט על ילדיו הקטנים. מר מחאמיד הציע ליטול על עצמו את האחריות להשגח על הנאשם לאחר שחרורו מכלאו ע"מ שלא יחזרו לדרך העקלקלה בה הלך.

מר מוחמד מחאמיד, רואה חשבון ובעל משרד לראיית חשבון, בן-דודו של הנאשם, אשר סיפר שהנאשם היה לקוחו, על עמוד 2

כך שהוא אדם חיובי אשר נרתם לסייע לאביו עת הלה נקלע למצוקה כלכלית. לדברי העד, בשנת 2013 מצב עסקיו של הנאשם הדרדר, נגרמו לו חובות גדולים וככל הנראה זה היה הטעם למעשיו. העד הבהיר כי כמה מלקוחותיו הביעו רצונם לסייע בשיקומו של הנאשם על ידי העסקתו כשכיר על-מנת שיוכל להתפרנס בכבוד.

העיד גם עו"ד מוחמד מחאמיד, גם הוא בן-דודו של הנאשם ומסר כי הוא בחור צנוע, וכי במהלך כליאתו הוא קיבל החלטה לשנות דרכיו וללכת בנתיב חיובי, תוך נטישת העשייה הפלילית.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה, כי הנאשם הוא בן 26, נשוי ואב לשניים בגילאים שנתיים ותשעה חודשים. הוא השלים 11 שנות-לימוד ונשר ממערכת החינוך שכן נאלץ להשתתף בפרנסת הבית לאחר קריסת עסקו של אביו. הוא הצליח, בתקופה זו לייצב את מצבו הכלכלי של העסק ולפרוע את רוב חובותיו. מאז, הוא עובד כקבלן עצמאי בתחום הברזל והבניין. בזמן ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות (שהוזכר לעיל) אחיו ואביו ניהלו את עסקו. איש מאחיו ואחיותיו איננו מעורב בפלילים, לדבריו. צוין עוד, כי במהלך הכנת התסקיר בגין הסתבכותו הקודמת של הנאשם הוא סירב להשתלב בטיפול ומסר כי הוא הפיק את הלקחים הנדרשים. ביחס להסתבכותו הנוכחית סיפר הנאשם שעשה את שעשה שכן חש חובה "להחזיר לסוכן טובה" לאחר שרכש ממנו בעבר כלי רכב וטלפון סלולרי במחיר אטרקטיבי. כמו-כן ביקש להשתמש בכספי העסקה כדי להתמודד טוב יותר עם הדרדרות המצב הכלכלי.

בבואו להעריך את הסיכון, אשר נשקף מהנאשם, צוין, כי חרף הצלחתו להתקדם בתחום התעסוקתי ובניהול חיי משפחה תקינים, מתקשה הנאשם בביצוע תהליך קבלת החלטות שקול ומתקשה לזהות מצבי-סיכון, שאליהם נקלע. שלילת הקשרים החברתיים עם עבריינים מפיו לא נתקבלה כאמינה. לפיכך, הוערך הסיכון שהנאשם ימשיך ויסתבך במעשים דומים בעתיד כ"בינוני".

השירות העריך כי הנאשם זקוק לטיפול אך בהתחשב בסיכון לחזרה מצדו על מעשים דומים, הומלץ להפעיל את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

טיעוני הצדדים

התביעה

התובע סבר שיש לראות בכל אחת מעסקאות הנשק שבהן היה מעורב הנאשם **אירוע נפרד**, שכן מדובר **בעסקאות שונות**, אשר בוצעו **במועדים שונים**, בפער זמנים של שבועיים ביניהן; התמורה והנשק נמסרו **בנפרד**; אין המדובר ב"רצף" אחד של מעשים; בכל אחד מהמקרים גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לבצע את העבירה; לפי הנטען, עפ"י כל אחד ממבחני הפסיקה ראוי לראות באירועים הללו כנפרדים זה מזה.

בכל הנוגע למתחם העונש ההולם, עמדה התביעה על השיקולים הבאים:

הנאשם התנהל כמי שהובלת נשק וסחר בו אינם זרים לו, ידע לדאוג להספקת כלי-נשק מסוגים שונים תוך פרק זמן קצר, הפעיל מערך של סחר בכלי-נשק ואף ירה בעצמו בנשק והורה לסוכן לירות בו; מעשיו יצרו פוטנציאל פגיעה גבוה

לנוכח המצב הביטחוני הקשה ולנוכח השימוש הנפוץ בנשק באירועים שונים. הודגשו העובדות הבאות: כלי-הנשק סופקו עם מחסניות וכדורים תואמים; המעשים נעשו לצורכי רווח ופרנסה.

לאור כל אלו, הוצע לקבוע מתחם ענישה הנע בין שנתיים ומחצה לבין שש שנות מאסר בגין העבירה הראשונה (מכירת האקדח) ומתחם הנע בין 3 שנות מאסר לבין 7 שנים בגין העבירה השנייה (מכירת תמ"ק עוזי). התבקשתי להטיל עונשים מצטברים בגין כל אחת מהעבירות, להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה ולצבור אותו לעונש שהוטל בתיק הנוכחי. כמו-כן התבקשתי להטיל על הנאשם קנס.

התובע הדגיש, כי הוא סבור שניתן וראוי להפעיל את העונש המותנה חרף העובדה שצוין בעת הטלתו כי הוא חל על עבירה של החזקת נשק, שכן המבחן להפעלת התנאי איננו טכני-פורמאלי אלא מהותי-ענייני. נטען, כי מקום בו מורשע נאשם בנשיאת נשק ובסחר בו ודאי שאין מניעה להפעיל עונש מאסר מותנה שהוטל בגין החזקת נשק.

ההגנה

בא-כוחו של הנאשם הצביע על כך, שמרשו הודה מיד במיוחס לו וכך חסך זמן שיפוטי יקר (העדה של 17 עדי-תביעה). ההודאה מלמדת, לדברי הסנגור, על חרטה אמיתית וכנה, כפי שהדבר עולה מתסקיר שירות המבחן. לדעת הסנגור, שתי העסקאות אינן אלא שני חלקים של אירוע אחד - תכנית עבריינית אחת, אשר במסגרתה מכר הנאשם לסוכן שני כלי-נשק במחיר דומה בפער זמנים לא-גדול.

ביחס לנסיבות ביצוע המעשים הדגיש הסנגור, שבתקופה שמאז העסקה האחרונה ועד למעצרו של הנאשם (כשלושה חודשים) הוא חזר לתלם ולא ביצע עבירה נוספת כלשהי ואף לא חידש את הקשר עם הסוכן. הסנגור הצביע על כך, שקצינת המבחן לא המליצה להחמיר בעונשו של הנאשם בהתחשב בסיכויי השיקום הטובים בהבעת החרטה ובהודאה הכנה.

הסנגור טען, כי אין ניתן להורות על הפעלת המאסר המותנה שכן הוראת החיקוק שעניינה החזקת נשק נמחקה מכתב-האישום ובאורח דומה נמחקו העובדות, שעניינן החזקת הנשק. פרשנות צריכה, אליבא דסנגור ליטות לטובת הנאשם בפלילים ולפיכך, ראוי לפסוק שאין ניתן להפעיל את העונש המותנה. הסנגור הציג לפני פסיקה רבה המלמדת, לטעמו, על כך שמתחם העונש ההולם בכגון דא עומד על תקופות מאסר קצרות הרבה יותר מאלו שנמנו על-ידי התביעה. על כל פנים, טען הסנגור, כי ראוי לתפור לנאשם חליפת-עונש למידותיו ולנסיבותיו האישיות. לנאשם משפחה חמה ותומכת המעוניינת לסייע לו; הוא עצמו מעוניין להשתקם. ראוי, לפיכך, להימנע מלהחמיר עימו ולהטיל עליו עונש מדוד ומתון.

בדברו האחרון, ביקש הנאשם סליחה על מעשיו; הוא ציין כי במשך 11 חודשי מעצרו הוא למד מטעויותיו; ילדיו גדלים בלעדיו והוא מבקש להשתחרר על-מנת לחזור לחיים נורמטיביים ולהיטיב דרכיו.

דין והכרעה

הנאשם שלפניי נותן את הדין על שתי עבירות שעניינן נשיאת כלי-נשק, הובלתם ומכירתם. המעשים בוצעו במרחק זמנים של כשבועיים זה מזה.

במקרה אחד, האמור היה באקדח ובמקרה השני האמור היה זה בתמ"ק "עוזי". בשני המקרים שולמה לו תמורה כספית משמעותית (29000 ₪ - 28000 ₪ בהתאמה).

"אירוע אחד" או "כמה אירועים" (סעיף 40ג לחוק העונשין)

בטרם קביעת מתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם, נשאלת שאלה מקדמית והיא, האם עניין לנו כאן בשתי עבירות "המהוות אירוע אחד" (כלשון סעיף 40ג(א) לחוק העונשין או שמא בשתי עבירות "המהוות כמה אירועים" (כלשון סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

כמפורט לעיל, בין הצדדים התגלעה כאמור מחלוקת הנוגעת לסוגיה זו.

אכן, ניתן למצוא בסוגיה זו פנים לכאן ולכאן. משכך, על מנת ולהכריע בעניין זה, עיינתי בפסיקה העוסקת בשאלת ההבחנה בין תיאור עובדתי אשר הוגדר כ"אירוע" יחיד לבין תשתית עובדתית אשר הוגדרה בפסיקה כיוצרת "כמה אירועים". אומר מיד, באופן זה, הגעתי לכלל דעה כי בתיק בו עסקין עניין לנו ב"אירוע אחד" (הטומן בחובו מספר מעשים) ולא ב"כמה אירועים". לצורך הכרעתי בסוגיה זו נעזרתי במבחנים שהוצעו על ידי כב' השופטת ד' ברק-ארז, במסגרת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 23.6.15) (להלן: "עניין ג'אבר") לפיהם:

".. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)..". (עניין ג'אבר, פסקה 5 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז).

יוצא, אפוא, כי על מנת לסווג מספר עבירות כנכללות ב"אירוע אחד" ולגזור עונש כולל בגין (סעיפים 40 ג(א) ו-40ג(ג) לחוק העונשין) יש למצוא 'קשר הדוק' בין העבירות. קשר כזה יימצא, כאשר העבירות בוצעו בסמיכות זמנים או כאשר הן בוצעו כחלק מתוכנית עבריינית - אף אם העבירות בוצעו לאורך תקופה שאינה קצרה. כב' השופטת ד' ברק-ארז אף עמדה, במובן זה, על ההבדלים בין המבחן אותו הציעה (הקשר ההדוק) לבין "המבחן הצורני - עובדתי", הנהוג בפסיקה בהתייחס לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). כך בפסקה 6 לפסק דינה בעניין ג'אבר:

" אני סבורה כי מבחן הקשר ההדוק אמור להיות מיושם באופן שונה מן המבחן הצורני-עובדתי הנהוג בפסיקה בהתייחס לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. במה דברים אמורים? המבחן הצורני-עובדתי עניינו בשאלה האם מדובר ברצף פעולות שאינן ניתנות להפרדה (ולכן צריכות להיחשב מעשה אחד) או שמא ניתן להפריד ביניהן באופן שאינו מלאכותי (כך שתיחשבנה למספר מעשים, כמו למשל בע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 132 (2005)). מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עבריין יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון היה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד). אני סבורה כי שימוש במבחן הקשר ההדוק יסייע בהבנייתו של מעשה הענישה, ויחד עם זאת יותיר בידיו של בית המשפט את שיקול הדעת הנדרש לצורך מתן תשובה לשאלה האם יש לראות במסכת העבריינית שלפניו אירוע אחד או מספר אירועים. למעשה, יש להבין את נקודת המוצא של תיקון 113 כמחייבת את בית המשפט להכיר בזיקת הקשר בין עבירות שונות ולראות בהן "אירוע" אחד לצורך הבנייתו של שיקול הדעת בענישה, למרות שמבחינה טכנית (כלומר, לפי המבחן הצורני-עובדתי) ניתן היה לראות בהן "מעשים" נפרדים" (ההדגשות אינן במקור - א.ל.).

העולה מן המקובץ הוא, כי על אף שניתן לראות במספר עבירות **כמספר מעשים הניתנים להפרדה, אין במסקנה זו לבדה על מנת ולסווג את מספר המעשים כ"כמה אירועים"**. ויודגש, לשיטתה של כב' השופטת המלומדת, ד' ברק-ארז, אין בסיווג מספר מעשים נפרדים ל"אירוע אחד" (כמשמעותו בסעיף 40 לחוק העונשין) כדי לייתר את השימוש במבחנים, הצורני - עובדתי והמבחן המוסרי - מבחנים אלו ישמשו על מנת לקבוע אם "האירוע" כולל בחובו מעשה אחד או שמא מספר מעשים כמשמעותם בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. להלן מובאים דבריה לעניין זה, **בפסקה 3**, לפסק דינה בעניין ג'אבר:

"...במקביל לכך, כאשר בית המשפט יצטרך להשיב על השאלה האם בגדרו של אותו "אירוע" התבצע "מעשה" אחד או מספר "מעשים" (לצרכיו של סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי) הוא יכריע בשאלה זו בהתאם למבחנים שכבר פותחו בפסיקה לעניין זה, ושאותם מונה אף חברי (המבחן הצורני-עובדתי והמבחן המתמקד בערך החברתי המוגן, המכונה גם המבחן המוסרי)".

ומן הכלל אל הפרט: כפי שכבר ציינתי לעיל, הנאשם שלפניי ביצע **מעשים נפרדים במסגרתו של "אירוע אחד"**.

כל אחת מעסקות מכירת נשק (ונשיאתם של כלי הנשק במסגרתן) שאותן ערך הנאשם, כוללת מחשבה פלילית נפרדת וביצוע פיזי (יסוד עובדתי) נפרד. לא כל שכן, לפי המבחן הצורני - עובדתי, אין אנו עוסקים בנידון דידן בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. לא זו אף זו, לתפיסתי, גם מן ההיבט המוסרי (המבחן המוסרי), בהתחשב בחומרת העבירות (סחר בנשק) ובאינטרס החברתי המוגן, לא ניתן לקבץ את מעשי הנאשם ולראותם כעבירה "רבת-פריטים" (הדבר אף לא נתבקש). יוצא, שעניין לנו כאן **במעשים** נפרדים. יחד עם זאת, כפי שפורט לעיל, אין במסקנה זו לסתור את "הקשר ההדוק" המתקיים בין העבירות לצורך הבניית שיקול הדעת בענישה.

אמנם, מן הצד האחד, עניין לנו בעבירות נפרדות לחלוטין, אשר בוצעו במועדים שונים ויקשה למצוא קשר ביניהן, ההופך אותן מיניה וביה לחלק מתוכנית עבריינית שתוכננה כמקשה אחת. עם זאת, מן הצד האחר, אין ניתן להתעלם מהעובדה ששתי העבירות עניינן מכירת כלי נשק (גם אם במקרה הראשון עניין לנו באקדח ובשני בתמ"ק); מהעובדה שהעסקאות בוצעו בין אותם הצדדים (הנאשם והסוכן); דרך הוצאתן לפועל היתה זהה (שיחה טלפונית מקדימה, סיכום על מפגש, הגעה לבית הנאשם מסירת הנשק תמורת הכסף ואח"כ עריכת "ניסוי-כלים"); **הן בוצעו בפער זמנים קצר יחסית (כשבועיים ימים);** סכומי הכסף אשר הועברו מיד ליד היו דומים. מכאן הסקתי, **עוצמת הקשר** בין העבירות עומדת במבחן ה"קשר ההדוק": הן בוצעו כחלק **מרצף עברייני זהה** (אם כי לא בעל מחשבה פלילית אחת כוללת) במסגרתה של תקופת זמן קצרה. מכאן, אליבא דידך, עסקינן ב"**אירוע אחד**", **הטומן בחובו מספר מעשים כמשמעותם בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי**.

כעת, אעבור לבחון את השאלה מהו העונש ההולם את המעשים והמקיים יחס ההולם את חומרתם (בנסיבותיהם) ומתחשב במידת אשמו של הנאשם.

תחילה נבחן מהו מתחם הענישה ההולם **לאירוע כולו** על המעשים השונים הכלולים בו. לצורך זה נאתר את הערכים החברתיים שנפגעו פועל יוצא של מעשיו של הנאשם נשוא פרשה זו.

א. הערך החברתי שנפגע

הערכים החברתיים המוגנים על-ידי סעיפי החיקוק שאותם הפר הנאשם שלפניי הם הצורך להגן על שלום הציבור

ובטחוננו מפני פעילות עבריינית פלילית או עוינת העלולה להביא לפגיעה ולעיתים אף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. סחר בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ומסוכנת. במציאות בה אנו חיים מתקיים תמיד החשש שנשק, המוחזק שלא כחוק, ימצא דרכו לידי מחבלים או לידי עבריינים מסוכנים.

פגיעת מעשיו של הנאשם בערכים הללו איננה קלה. הוא מכר **פעמיים** כלי-נשק שונים, האחד-אקדח והאחר - תת מקלע, אשר נזקם הפוטנציאלי רב; הוא מסר את כלי-הנשק לידי אדם העלול היה בהחלט להעבירם לידיים בלתי-ראויות. רק באורח נס, מבחינתו, התגלה בדיעבד כי הקונה היה סוכן משטרתי וכי בפועל כלי-הנשק מצאו דרכם לידיה הבטוחות של משטרת ישראל.

ב. מדיניות הענישה הנוהגת

בתי המשפט בכלל ובראשם בית-המשפט העליון קבעו פעם אחר פעם, כי לנוכח הנזקים החמורים, הנובעים מהתגלגלותם של כלי-נשק לידיים בלתי-מוסמכות, עוינות או פליליות, ראוי להחמיר מאוד בענישה המוטלת על מי שמעז ונושא נשק שלא כדין, ובוודאי בדינו של מי שסוחר בנשק שלא כדין.

לא זו אף זו, אך לאחרונה הדגיש כב' השופט מ' מזוז, במסגרתו של ע"פ 1397/16 **מדינת ישראל נ' אחמד חמיאל** (ניתן ביום 6.9.16), את הצורך להחמיר בענישתם של אלו הסוחרים בכלי נשק אוטומטיים. כך נכתב שם בעניין זה:

"עיון בשורה ארוכה של פסקי דין שיצאו מלפני בית משפט זה בשנים האחרונות, לרבות באלה אשר אוזכרו בפסקה 12 לעיל, מגלה כי העונש שגזר בית משפט קמא על חמאיל ושרקאווי הוא על הצד המקל, וראוי היה לטעמי שהעונש שיושט עליהם יהיה חמור יותר. **בענין זה, אציין כי מקובלת עלי טענת המדינה כי יש מקום להחמיר יותר מהרגיל עם אלה הסוחרים בכלי נשק אוטומטיים, אשר הנזק הפוטנציאלי מהם הוא רב במיוחד ועולה לאין ערוך על זה של אקדח...**" (ההדגשות אינן במקור - א.ל.).

מתאימים לענייננו גם הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5833/07 **עלאא ח'ורי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.11.07) לפיהם:

"...סחר בנשק הוא תופעה מסוכנת, במיוחד בימינו אלה. הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת. **כך בדרך כלל, ומקל וחומר בעניינו של המערער אשר כבר נמצא בעבר אשם בהחזקת נשק שלא כדין...**" (ההדגשות אינן במקור - א.ל.).

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת במגוון עבירות בנשק הזהות לתיק בו עסקינן. אומר מיד, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בנשק הינה מגוונת. ברי, כי תלויה היא **בנסיבותיו** של כל מקרה ומקרה. כך למשל -

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 1397/16 **מדינת ישראל נ' אחמד חמיאל** (ניתן ביום 6.9.16) דחה בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, במסגרתו הושת על המשיב עונש מאסר **בן 48 חודשים לריצוי בפועל**, בגין ביצוען (על פי הודאתו) של שלוש עבירות שעניינן **סחר בנשק** לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין. אלו הן עובדות המקרה, המשיב, **בן 21, ללא עבר פלילי**, מכר, בשלוש הזדמנויות שונות, לסוכן משטרתי,

רובה מסוג "קרל גוסטב" (תמורת 15,000 ₪), **רובה מסוג M-16** (תמורת 49,000 ₪) ובפעם השלישית - **שני רובים מסוג M-16 ואקדח מסוג FN** (תמורתם סוכם על תשלום בסך 121,000 ₪). **כמצוין לעיל, בפרשה זו ציין כב' השופט מ' מזוז כי ראוי, ככלל, להחמיר בענישת אלו הסוחרים בנשקים אוטומטיים.** בהתייחסו לעונשו של המשיב, צוין, כי העונש שנגזר על המשיב הינו בגדר עונש מאסר מקל, אך יחד עם זאת לא מהווה הוא חריג המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 3726/12 **ג'ארח זיידאן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.4.13) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 40 חודשים לריצוי בפועל**, בגין ביצועה (על פי הודאתו) של עבירת **נשיאת נשק והובלתו**, על פי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, וכן בגין ביצועה של עבירת **סחר בנשק** שלא כדין, על פי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין. אלו הן עובדות המקרה: המערער שוחח בטלפון עם סוכן סמוי של משטרת ישראל וסוכם ביניהם כי המערער ימכור לו תת מקלע תמורת סך של 15,000 ש"ח וכן ימכור לו עשרה רימוני רסס תמורת סך של 12,000 ש"ח. בהמשך, נפגשו הסוכן (וסוכן סמוי נוסף) עם המערער. הסוכן הנוסף מסר למערער סך של 5,000 ש"ח עבור תת המקלע ו-12,000 ש"ח עבור הרימונים. בהמשך היום, נפגש המערער עם שני הסוכנים ואכן מסר להם תת מקלע מאולתר, מחסנית ושמונה כדורים. אך במעמד זה המערער ציין, כי הוא לא יכול היה לספק את הרימונים והחזיר לסוכנים את התמורה הכספית בגינם. במהלך השיחה פנה הסוכן הנוסף אל המערער ושאל אותו אם יש לו טיל מסוג "לאו". בתגובה, המערער הציע כי ימכור לסוכנים אחד כזה. לאחר העסקה, במהלך חודש פברואר 2011, שוחחו הסוכן הנוסף והמערער מספר פעמים בנוגע למכירת הרימונים וכן בנוגע למכירת הטיל, אולם עסקה זו לא יצאה אל הפועל.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 6210/10 **מדינת ישראל נ' מאדי אנבריה** (ניתן ביום 23.3.11) קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושת על המשיב **(בעל עבר פלילי)** עונש מאסר בן 42 חודשים לריצוי בפועל (הכולל הפעלת מאסר על תנאי), בגין ביצוען (על פי הודאתו) של עבירות שעניינן עשיית עסקה אחרת בנשק לפי סעיף 144(ב2), לחוק העונשין, והחזקת נשק, נשיאתו והובלתו, לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב), לחוק העונשין. במקרה זה, המשיב ביצע שתי עסקאות נשק (רובה מסוג AUDI ואקדח מסוג FN) עם סוכן משטרתי סמוי. בית המשפט העליון ציין, כי, ככלל, החוטא בעבירות נשק "יידרש לשלם מחיר כבד בשל כך..", קל וחומר המשיב, שכבר חטא בעבר בעבירות אלו. אשר על כן, התקבל ערעור המדינה, כך שעל המשיב הושת עונש **מאסר בן 60 חודשים לריצוי בפועל** (הכולל הפעלת מאסר על תנאי).

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 319/11 **מדינת ישראל נ' מוחמד יאסין** (ניתן ביום 5.12.11) קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, במסגרתו הושתו על המשיבים עונשי מאסר בני 40 חודשים לריצוי בפועל (משיב 1) ו-32 חודשים לריצוי בפועל (משיב 2). עונשים אלו הוטלו, על המשיב 1, בגין ביצוען של **שתי** עבירות שעניינן **נשיאה והובלת נשק** שלא כדין לפי סעיף 144(ב), לחוק העונשין ו**שלוש** עבירות שעניינן **סחר בנשק שלא כדין** לפי סעיף 144(ב2), לחוק העונשין-על המשיב 2, בגין ביצוען של **שתי** עבירות שעניינן **נשיאה והובלת נשק** שלא כדין ושתי עבירות שעניינן **סחר בנשק שלא כדין**. עובדות מקרה זה לימדו כי המשיבים מכרו לסוכן משטרתי בשלוש הזדמנויות שונות (המשיב 2 בשתי הזדמנויות), שני אקדחים תמורת 16,000 ₪ ו-11,000 ₪ בהתאמה, ותת - מקלע מאולתר תמורת 11,550 ₪. בית המשפט העליון קיבל כאמור את ערעור המדינה והטיל על המשיב 1 **עונש מאסר בן 48 חודשי לריצוי בפועל**, כאשר על המשיב 2 **(הנעדר עבר פלילי)** הוטל עונש **מאסר בן 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. כאן המקום לציין כי במסגרת פרשה זו, ערעורו של המשיב 1 על גזר דינו (ע"פ 906/11) נדחה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין)

בקביעת מתחם העונש ההולם על בית-המשפט להתחשב בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה המשפיעות על חומרת העבירה ועל אשמו של הנאשם.

מעשיו של הנאשם היו מתוכננים (פרטי התכנון פורטו לעיל); חלקו היחסי של הנאשם במעשה העבירה הינו עיקרי ומרכזי: הוא החזיק בנשק; הוא נשא אותו; הוא מכרו והוא קיבל את התמורה בגינו. הוא היה זה שירה באמצעותו או הנחה את הסוכן לירות בו. הנזק, אשר עלול היה להיגרם כתוצאה ממעשה העבירה בה היה גדול, עקב חשש התגלגלות נשק אוטומטי לידיים בלתי-מוסמכות. בפועל, לא נגרם נזק כתוצאה מהמעשה. הנאשם ביצע את שביצע על-מנת להשיג לעצמו בצע כסף. גם אם משפחתו והוא עצמו שרויים היו במצוקה כלכלית, אין הדבר מפחית, לטעמי, כהוא-זה, מחומרת המעשה לנוכח אופיו וסכנתו.

הנאשם הבין היטב את חומרת המעשה, את הפסול שבו ואת הסכנה הטמונה בו. הדברים נכונים ודאי עת עסקינן במי שזמן קצר קודם לכן נדון בגין מעשה החזקת נשק שלא כדין לעונש מאסר ואף היה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בגין מעשים שכאלה. הנאשם יכול היה וצריך היה להימנע מלבצע את מעשי העבירה.

קביעת מתחם העונש ההולם

לאחר שקילת מכלול הנתונים דלעיל, הערכים המוגנים אשר נפגעו, מידת הפגיעה בהם, אופי המעשים ופוטנציאל הנזק הטמון בהם כמו גם את מדיניות הענישה המקובלת בכגון דא, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין $3\frac{1}{2}$ שנות מאסר לבין 7 שנות מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין)

קבעתי את מתחם הענישה ההולם; כעת, ראוי לפנות ולבחון איזה עונש ראוי להטיל על הנאשם בהתחשב בנסיבותיו האישיות - הללו שאינן קשורות בביצוע העבירה.

אין ספק, שריצוי עונש מאסר, ובפרט מאסר ארוך יפגע בנאשם, שהוא אדם צעיר ואב לשני ילדים קטנים מאוד. ברור, שריצוי מאסר ממושך יפגע פגיעה קשה באשתו ובילדיו הקטנים בהיבט הרגשי והכלכלי כאחד. הנאשם הודה בביצוע המעשים בלא צורך בשמיעת ראיות, הביע חרטה, ומהראיות אשר הובאו לפניי, הוא עושה מאמצים משמעותיים לחזור למוטב בהיותו במתקן המאסר. מקובלני, שהיקלעות אביו למצוקה כלכלית וכן מאסרו שלו, אשר פגע ביכולתו לסייע בפרנסת המשפחה קלעו אותו למצב כלכלי בעייתי. דא עקא, שאין בכך, לטעמי, כדי להוות טעם משמעותי לקולא בעבירות חמורות דוגמת אלו שבביצוען הורשע. לנאשם עבר פלילי, שאף הוא מכביד עליו. הוא הורשע בעבירה רלבנטית זמן קצר לפני ביצוע המעשים שבביצועם הורשע כעת; היה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בגין החזקת נשק, על כל המשמעותיות הנובעות מכך. יש מקום, אפוא, להרתיע את הנאשם מלחזור ולבצע עבירות של החזקת נשק נשיתו הובלתו או סחר בו באמצעות ענישה מכבידה. ראוי, גם, לנוכח העובדה שתופעת החזקת הנשק הבלתי חוקי הפכה ל'מכת מדינה' ממש, להרתיע את הרבים מביצוע מעשי החזקה בלתי חוקית של נשק, או סחר בו.

קביעת העונש המתאים

לאחר שקלול מכלול השיקולים הללו ומתן משקל ראוי להודאה באשמה מצד אחד ולעבר המכביד מן העבר השני, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם 5 שנות מאסר לריצוי בפועל וכן עונש מאסר על תנאי. כן מצאתי להטיל על הנאשם קנס בסך של 5000 ₪.

הפעלת עונש המאסר על תנאי

כפי שהדברים פורטו לעיל, נגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר על-תנאי בן 6 חודשים אשר הוטלו עליו בידי בית-משפט השלום בחדרה (כב' השופטת הבכירה פנינה ארגמן) ביום 26.1.15. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה "על הסעיף בו הורשע ויורשע בו בתקופת התנאי ובין לאחריו".

יודגש, הסעיף בו הורשע הנאשם באותו עניין היה סעיף של **החזקת נשק** שלא כדין, סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין. סעיף זה נכלל בכתב-האישום המקורי אשר הוגש נגד הנאשם, אך **הושמט ממנו במסגרת הסדר-הטיעון**. כמפורט לעיל, לפני הורשע הנאשם בעבירות של **נשיאת נשק והובלתו** שלא כדין בניגוד לסעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין ובעבירה שעניינה **מסחר בנשק** שלא כדין, בניגוד לסעיף 144(ב2) ו-(ג) לחוק העונשין.

אליבא דסנגור, אין להפעיל את עונש המאסר המותנה שעה שהמאשימה היא שמחקה - במסגרת הסכמות בין הצדדים - את עובדות כתב האישום המייחסות לנאשם החזקת נשק בלא רשות כדין. מנגד, כאמור, טוענת המאשימה, כי יש להורות על הפעלת המאסר המותנה.

בית המשפט העליון דן בעבר בעניין הפעלתו של מאסר על תנאי ובפרט, עסק בסוגיות עקרוניות, הנוגעות לפרשנותו והפעלתו. כך, למשל, נכתב ב-ע"פ 49/80 **מסילתי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.6.80):

"..כידוע, הכלל הוא כי המאסר על-תנאי מופעל שעה שהנאשם עובר בתקופת התנאי עבירה שנקבעה בגזר-הדין ומורשע בה (סעיף 52(ב) לחוק העונשין). במצב הדברים הטיפוסי עובר הנאשם ומורשע בעבירה הזוהי במספרה לזו שפורטה בתנאי. זהו המצב הרגיל אך לא היחיד. הפסיקה הרחיבה את המשמעות הנובעת לסעיף 52(ב) לחוק העונשין וקבעה כי התנאי מופר אף אם הנאשם לא הועמד כלל לדין בעבירה הזוהי במספרה לעבירת התנאי, אף לא הורשע על-פיה, **ובלבד שהעבירה בה הורשע הנאשם הלכה למעשה כוללת בחובה, מבחינת יסודותיה, את היסודות הקבועים בעבירות התנאי**.. (ההדגשות אינן במקור - א.ל.).

נקבע, כי עונש המאסר המותנה מוטל בגין ההרשעה הראשונה ואיננו אלא עונש נדחה **שביצועו תלוי בתנאי מפעיל**. נשאלת, אפוא, השאלה, האם **"התנאי המפעיל"** מתקיים בתיק שבו עסקין כאן? השאלה הינה למעשה, האם בעבירות בהן הורשע הנאשם שלפני כלולים היסודות הקבועים בעבירת התנאי. ובניסוח אחר, האם בעבירת **הנשיאה וההובלה של נשק בלא רשות על פי דין** כלולים היסודות הקבועים בעבירת התנאי - **החזקת הנשק בלא רשות על פי דין**.

עבירת החזקת הנשק מעוגנת בסעיף 144(א) רישא לחוק העונשין:

144(א) הרוכש או המחזיק נשק **בלא רשות על פי דין להחזקתו**, דינו - מאסר שבע שנים (ההדגשה הוספה).

על פניו, ברי כי משמעות הביטוי **"הנושא"** שבסעיף 144(ב) לחוק העונשין, כוללת בתוכה את החזקת אותו כלי נשק.

משמע - במישור היסוד העובדתי החיובי - מי שנושא נשק גם "מחזיק" בו. אך האם כל מי שנושא נשק "בלא רשות על פי דין" גם מחזיק בו "בלא רשות על פי דין" ? כפי שאפרט, לדידי התשובה לשאלה זו ראויה להיענות בשלילה.

ודוק, את עבירת החזקת הנשק (כמו גם את עבירות הנשיאה וההובלה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין) יש להבחין מן העבירות לפי חוק כלי היריה התש"ט - (להלן: "חוק כלי יריה") המתייחסות להיבטים מנהליים של החזקת נשק שלא בהיתר. סוג זה של עבירות אף בודל מפורשות מן העבירות בנידון דידן, בהתאם לסעיף 144(ב1) לחוק העונשין להלן:

144 (ב1)סעיפים קטנים (א) ו-(ב) לא יחולו על מי שעבר את העבירות בשל כך בלבד שלא שילם את האגרה לחידוש רשיונו או שלא חודשה תעודת הרשאתו אף שלא היתה מניעה לחידושה, הכל בהתאם לחוק כלי היריה, תש"ט-1949, או התקנות על פיו.

משהתביעה, במקרה שלפניי, מחקה באורח פעיל, ובמסגרת הסדר טיעון שבו נקשרה עם הנאשם סעיף-אישום, שעניינו **החזקת נשק בלא רשות על פי דין** (ועובדות כתב האישום המתוקן גם הן אינן מורות אחרת!!) יקשה לטעון, כי לצורך הפעלת המאסר המותנה יש לראות את הנאשם כמי שעבר על עבירת **החזקת הנשק בלא רשות על פי דין, כנדרש**.

ודוק, אין אני מתעלם מן הנתונים לפיהם הנאשם הורשע בעבירות של **נשיאת נשק בלא רשות על פי דין** לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין. דא עקא, מעיון בחוק כלי היריה עולה כי החוק מכיר ברישיונות שונים ונפרדים **להחזקת כלי יריה לנשיאתם** (והובלתם) ול**מסחר** בהם. במאמר מוסגר אציין, כי מי שבידו **רישיון לנשיאה** לפי סעיף 4 לחוק כלי יריה הרי שהוא מורשה גם להחזיקו (בהתאם לסעיף 5(ב)(3) לחוק כלי היריה). מן המקובץ עולה, כי יכול שיתקיים מצב, בו אדם מחזיק ברישיון להחזיק בכלי יריה **אף שאין ברשותו רישיון לשאת אותו להובילו או לסחור בו**.

דא עקא, טיעונים מסוג זה ואחרים לא הועלו לפניי מאחר והתביעה הייתה זו שמחקה את עובדות כתב האישום המדברות **בהחזקת נשק בלא רשות על פי דין**; אלמלא נמחקו עובדות כתב האישום, המייחסות לנאשם מעשה של החזקת נשק ללא היתר כדין - היה מוטל על הנאשם על מנת להתחמק מהפעלת העונש המותנה הנטל לטעון כי ברשותו מצוי היתר החזקה כדין; מובן, כי במצב זה, גם נטל הבאת הראיה והשכנוע היה רובץ לפתחו כאמור בסעיף 144(ג1)(2) לחוק העונשין.

אך, בנסיבות עניינינו שלנו, מאחר וסוגיית קיומו או היעדרו של היתר החזקה בידי הנאשם כלל לא עמדה על המדוכה שלפניי - יסודות עבירת התנאי לא התקיימו כולם. לפיכך, הרשעת הנאשם בעבירות האמורות (נשיאת נשק הובלתו וסחר בו) לא היה די בה על מנת להפעיל את העונש המותנה. על כן, אין לומר כי העבירות שבביצוען הורשע הנאשם הן בגדר "עבירות מפעילות" ביחס לעונש המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו. כידוע, בדיני עונשין אין עונשין מקל וחומר או מאנלוגיה או היקש.

לפיכך, מצאתי לנכון להימנע מלהורות על הפעלת המאסר המותנה.

סוף דבר

התוצאה היא שמוטלים על הנאשם עונשים כדלקמן:

8 שנות מאסר שמתוכן יהיו **5 שנים לריצוי בפועל**; היתרה תהא על-תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה על סעיפים 143 או 144 לחוק העונשין.

כן מוטל עליו קנס בסך של 5000 ₪ אשר ישולם עד 1.1.2020. לא ישולם הקנס במועדו, ירצה הנאשם 50 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ו, 27 ספטמבר 2016.